

Sztereotípiák

Sári igyekezett a lehető leghaladtabban haladni. De még így is vészesen gyorsan közeledett az iskola felé. Már csak pár lépés.

Még vissza lehet fordulni.

Három lépés.

Még nem késő.

Két lépés.

Ha most visszafordul, tíz perc alatt otthon van, bezárkózik a szobájába, beburkolózik a takarójába és betegnek tetteti magát. De ha ezt teszi, anya szomorú lesz.

Egy lépés.

Mindennek vége.

Ezzel a gondolattal lépett be a kapun, lehajtott fejjel, összehúzza magát, hogy ne keltsen feltűnést. Bement az épületbe, majd rögtön a mosdó felé vette az irányt. Beiszkolt az egyik biztonságot nyújtófülkébe, magára zárta az ajtót, a hátát neki támasztotta és felsóhajtott. Elővette a tegnap este félbehagyott könyvet, majd olvasni kezdett. Egészen addig falta a regényt, amíg be nem csengettek. Eddig megúsza anélkül, hogy bárkihez is szólnia kellett volna. Csak reménykedni tudott benne, hogy a tanár nem késik, így az osztálytársainak nem lesz esélye odamenni hozzá. Ahogy a folyosón befordult, meglátta a matektanárt, akivel az első órájuk lesz. Mellé szegődött és a földet pásztázva elnézést kért a késésért. A tanár csak biccentett egyet, majd kinyitotta előtte az ajtót. A kislány érezte magán a vigyázzban álló osztályfürkésző tekintetét. Nem a szokásos helyére ült, hanem a leghátsó sorba, az ajtóhoz közel, hogy amint kicsöngetnek, elfuthasson barátnői kérdései elől. Az órán alig figyelt, nagyon zavaró volt, hogy legjobb barátnője, Szilvi, folyamatosan hátra pillantgatott, keresve a tekintetét. De ő csak a padra hajolva firkálgatott a füzetébe, mímelve a jegyzetelést. És akkor megszólalt a csengő.

Szilvi, mintha csak megérezte volna, hogy a barátnője menekülni akar, fénysebességgel pattant fel székéből és rohmozta meg Sári padját. Ezzel egy időben, Sári, ugyanilyen gyorsasággal dobálta be a matekfelszerelését a táskájába, hogy azt utána a vállára kaphassa és elrohanhasson a mosdó irányába. De sajnos nem volt elég gyors, így amint kilépett az ajtón, Szilvi elkapta a csuklóját, és kérdően nézett rá.

- Hova rohansz? – szegezte neki a kérdést.

A lány csak némán megrázta a fejét, kirántotta kezét a másikéból, majd elszaladt a folyosó végén található kis helyiség felé.

Barátnője egy pillanatig földbe gyökerezett lábakkal állt, kerekre tágult szemekkel, pislogott párat, majd a másik után sietett. Mire utolérte volna, ő már egyfülkében gubbasztott. Más nem volt a mellékhelyiségben, csak ők ketten, az ajtó két oldalán.

- Sári, mi a baj? Nem érzed jól magad? Nem, azt mondtad volna, de te meg sem szólaltál. Mi történt?

Várt pár másodpercet, de nem érkezett válasz.

- Valami rosszat tettem?

Némaság.

- Hé! Mondj már valamit! Ha nem tudom, mit csináltam, nem tudom jóvá tenni.

Sári ettől félt. Persze, mi más lehetne Szilvi első gondolata? Hiszen mindent elmondtak a másoknak, kivéve, ha pont egymással vesztek össze. De ez nagyon ritkán fordult elő. A kislánynak fájt, hogy a barátnője magában keresi a hibát, de jobban félt a lány reakciójától. Így inkább csöndben maradt.

Lassan Szilvi is felhagyott a próbálkozással, hogy barátnőjét szóra bírja, helyette csak halkan ennyit mondott:

- Sajnálom, amit tettem, bármi is az. Remélem, azért meg tudsz bocsátani.

Ezután hallatszott lépteinek egyre halkuló dobbanása, ahogy elhagyta a helyiséget. Akárhogy is igyekezett, Sári nem tudta visszatartani a kibuggyanó könnyeket. Sírt. Zokogott. Kezével pirosra dörögölte szemeit. Később kikukkantott fülkéje ajtaján, majd nyugodtan konstatálta, hogy a mosdó üresen tátongott. Szomorkásan az egyik tükör elé lépett, majd elindította a csapot. Csak ömlött a víz, és ő kezeiből kis medret formálva, arcára folyatta a jéghideg folyadékot. Ezután kicsit megpaskolta sápadt arcát, hogy nyerjen egy kis szint, majd kitámolygott az ajtón, és megcélozta a termet, ahol a második órájuk lesz.

A következő négy óra ugyanúgy telt. Unatkozva rajzolgatott füzetébe, mikor épp nem jegyzetelt, majd kicsöngetéskor elslisszolt a mosdóba. Mikor becsöngettek, visszatért és kezdődött minden előlről. A többi barátnője a második szünetben ment utána, de ők sem jártak sikerrel, így onnantól kezdve egyik szünetben sem zargatta senki.

Minden rendben ment a nap végéig. Egészen addig, amíg meg nem állt a bejáratnál nem messze, hogy ott várja meg az anyukáját, aki majd elviszi edzésre. Ugyanis az ajtón a legjobb barátnője lépett ki, majd egy kis hezitálás után határozott léptekkel elindult felé. Sári úgy érezte, a lábát a földhöz ragasztották, moccanni sem bírt. Ennek is most kell felmondani a szolgálatot! Ha most meg kell szólalnia, vége. Mikor barátnője odaért hozzá, ő csak meredten bámult cipője orrára.

- Sári, kérlek, mondd el, mi a baj – szólalt meg Szilvi kérlelő hangon. A kislány felemelte fejét, majd úgy döntött, hogy már teljesen mindegy. Így is-úgy is elveszíti a barátnőjét, akkor legalább legyen őszinte. Lassan kinyitotta száját, és a fák ágai között átszűrődő nap fénye megcsillant a fogszabályzó fémes vázán. Sári lehunyta szemeit, felkészülve a legrosszabbra.

- Jaj, de szép a fogszabályzód!